

teresser, hvis Baretagelse paahviler den. Jeg for mit Vedkommende erklærer, at det vilde være i højeste Grad usforvarligt, om Communen ikke benyttede en saadan Leilighed som denne, naar den aabnes for den, og Betingelserne forresten ere saaledes, at den kan gaae ind derpaa, til med Raffhed og Energi at slutte Handelen. For mig, det kan jeg ikke nægte, er dette Spørgsmaal om Overgangen til Communen i alle Henseender det væsentligste, og stillede jeg mig paa Communens Standpunkt, vilde jeg have saare meget at sige til Forsvar derfor; men det ligger ikke for i denne Forsamling. Det er ogsaa netop fra Statens, fra Rigsdagens Standpunkt, at jeg puster dette Salg bragt istand; thi det alene vil befrie Staten fra en Række af høist besværlige Forhandlinger og høist byrdefulde Udgifter, for en saadan Risiko, som Staten ikke uden den allerstørste Nødvendighed bør tage paa sine Skuldre. De ærede Herrer maae vel erindre, hvad det vil sige, dersom Staten virkelig skal stride til det hele Foretagende at sælge disse Grunde. Det vil sige, at hvert Aar, idetmindste een Gang, nemlig ved Finantsloven, vil Spørgsmaalet om Anvendelsen af disse Grunde, om Forberedelserne til Salget deraf, om Prisen, som Staten skal kunne tage for Grundene, om Planerne, om nye Gader og Veie, om Boldenes Sløifning eller Ifkøsløifning o. s. v., vende tilbage til en Discussion her i denne Sal, og da det er umuligt at tænke sig, at de skiftende Rigsdage, hvor der efterhaanden gjør sig høist forskellige Anstuelser gjældende, skulde fastholde een og samme Plan, saa vilde vi røde Staten ind i et Uføre, som vi ikke ere istand til at overse, naar vi ikke komme til en saadan Ordning, at det hele store Anliggende paa een Gang kommer ud af Statens Haand, saaledes at vi vide, hvad Indtægt vi have at regne paa af det hele Salg. Det vide vi ellers ikke, medens der ved Salget til Kjøbenhavns Commune vil være givet en Indtægt een Gang for alle, som man med Sikkerhed kan regne

paa. Fordelene ere saa store, at selv om Staten skulde see sine finantstielle Forventninger noget stufede, saa vilde hine Fordele være Nok til at opveie denne Skuffelse, ligesom omvendt Communen kan sige sig selv, at selv om den ikke faaer enhver Skilling ind, som den har givet ud, saa har Sagen dog en saa stor indirecte Fordeel for den, og er navnlig istand til at sørge Communens Antal af Skatteydere paa en saa god og hensigtsmæssig Maade, at den maa see bort fra et lille Pengetab, naar dette paa anden Maade opveies. Altsaa Gavnligheden af Salget til Communen er fra alle Sider indlysende, og jeg haaber, at der vil være overveiende Fleertal herfor.

Det Spørgsmaal frembyder sig da, om det kan forsvares at vedtage det Underændringsforslag, jeg som Mindretal i Udvalget har stillet til den nye Paragraph, efterat den Erklæring er afgiven af den høitærede Krigsminister, at Regjeringen ikke vil gaae ind derpaa. Skulde Vedtagelsen af den omtalte Underændring virkelig føre til, at hele Sagen strandede, saa vilde jeg i saare høi Grad beklage det; men da jeg har hørt, at den høitærede Krigsminister er bange for Alt, hvad der kan stabe Processer, og da han puster, at denne Sag maa faae en „definitiv“ og endelig Ordning, nærer jeg det Haab, at den høitærede Minister ved forsat Overveielse vil see, at der netop er den store Fordeel ved Mindretallets Underændringsforslag til den foreslaaede nye Paragraph, at det afgjør Sagen definitivt. Naar dette Forslag er vedtaget, da ere alle Processer om dette Forhold ude af Verden, og den ærede Krigsminister behøver ikke at være bange for, at en eneste Advocat skal for tjene en Skilling derved. Vedtages mit Underændringsforslag, saa er Bygningsfriheden dermed given for hele det private Terrain, samtidigt med, at Staten faaer Penge ud af sit Activ, Fæstningsgrundene, og saa ere alle Processer om dette Forhold dermed forebyggede. — Jeg haaber, at Thingets Fleertal ikke vil støtte det ærede Medlem for Randers Amts første Valg-